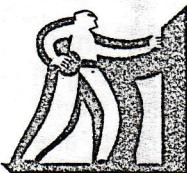

GÂNDUL

anonimului

ANUL-II - NR. --

17—15--

NOIEMBRIE---

2004-

GRATUIT©®

Membri fondatori:

Ion Mazere, Teodor Dobre.

**Publicație a Cenaclului
„ANONIMUL” a Gânditorilor**

Creatori Anonimi

REDACTIA :

**București, Strada Cara Anghel,
nr. 8, bl. B9, sc.5, et. 4, ap.73,
sect.6, cod:76807**

**Tel :7450206; 4402392 email:
dobre_teodor@yahoo.com**

PRIETENULUI MEU DE DEPARTE-APROAPE

Scrisoare deschisă,

însemnări (2).

Dragă prietene, sper să fi primit într-un fel sau altul scrisoarea anterioară. Dacă da probabil te-a surprins nu atât conținutul ci faptul că nu te-am uitat - nici vorbă. Dovadă că revin și azi în cadrul Cenaclului Anonimul - Când mă gândesc, că după atâta vreme pe unde destinul ne-a purta și ne mai poartă încă pașii, numai vești trunchiate și semnale vagi, indirecte, mai amintesc de noi cu ale noastre probleme.

Nu întâmplător amintirea unor trăiri sufletești vesele sau triste consumate împreună, la acest ceas de cumpănă târzie îmi furnică memoria - Cum fiecare, cândva în sfera sa de activitate și răspundere, la început cu experiență puțină, dar voință destulă, operam deopotrivă asupra dăunătorilor ce ne infestau orgoliul și ogorul moștenit de la buni, pe care ne-am deprins al proteja cu sfîrșenie.

Uneori când ne întâlneam la câte un spectacol de lumini și umbre, rar, dar ne întâlneam prin natură profesiei de militari fie și că figuranți, ocupam locuri la distanță după cum eram distribuiți din oficiu, când preferințele nu contau. Atunci nu ne comunicam decât din priviri sau în gând. Deși fără să ne dăm seama – de ce? – Vibram pe aceeași lungime de undă:

- Ca doi spectatori urmărind același „spectacol” social tragicomic, stânjeniți când de „reflectoare” prea puternice ce proiectau arzător de sus în jos, când de prea multă beznă, ori de-o regie fantezistă ruptă de realitate.

Spectacol ce nu se încheia cu tragerea cortinei și aplauzele oferite sus-pușilor, ce ne transmiteau un mesaj anost.

Din care rețineam fără prea mare efort „esențialul” vorba unui amic - Când ești feștilă și vrei să luminezi tare cu orice preț, trebuie mai întâi să faci întuneric în jurul tău - un stil nu prea moral dar a prins și a ajutat pe unii.

- Ca doi cerberi, având aceeași soartă, chit că unul străjuia înaltul și domina deșertul la propriu și la figurat, iar celălalt livada cu poame roșii. În timp ce pe ambii ne încercau și ne mai încearcă încă aceleași insomnii.

- Ca doi medici de campanie operam fiecare în natură cu instrumentele din dotare și etica vremii trecute. Deși nu de puține ori chiar etica timpului trebuia supusă unei operații de chirurgie estetică, dar...pe noi ne depășea.

- Ca doi oșteni visători, dormici să ajungem cât mai repede la reperul dorit, un fel de - Fata

- Morgana, însă grăbiți, din neatenție, ne-am inversat cartușierele cu gloanțe diferite, suportând ocara șefilor ce nu iartă nimic.

Mai târziu, cum ar fi acum, când toamna vietii s-a lăsat peste mine, picurând frunze sfârșite pe poteci uitate, asemănător acestei file cu un conținut nostalgic, poate puțin izbutit, pădurea în travesti ne cheamă în alături

ca o rugăciune. Îndemn, să activăm prietenia și amintirile cu farmecul lor ce nu trebuie date uitării.

Astfel, eu într-o liniște aparentă rupând firul lung al tăcerii, e o plăcere să-mi amintesc cum stam cu tine de veghe, în felul fiecăruia și reflectam ca și azi asupra unora și altora ce au fost, sau ar putea fi... Comunicând tainic indiscrețiile murmurate, ca ecoul unui clopot înghițit de neant.

Și iată, când a apărut la orizont ceva dubios, chiar periculos, epuizând somătile și trebuia să tragem, constatăm cu nostalgie că în cartușiere nu mai avem gloanțe, ci amintiri. Dar, nici un păcat...

Acum când avem timp și avem har Domnului destul, tu mai practic și dăruit, eu mai visător, aş dori să tragem o raită împreună, să mai vedem locurile aceleia „sacre”, care ne-au consumat energia gândurilor și îmbătrânit tineretea. Dacă dorești și ești pregătit să-mi un semnal -Aștept!

ION MAZERE

PRIETENIE

Nevoie am de un prieten,
cum cerul are de pământ,
Fereastră aşteptând
deschisă ivirea zorilor; cuvânt
Să-i dăruiesc, şi-averea, sau
poate dorul meu nestins
Şi fericirea omenească ce
renăscută m-a cuprins.

Nevoie am de un prieten,
cum ai de aer sau mâncare,
Să uit cu el de veşnicia ce-
aşterne peste noi uitare,
Să îi spun păsul, să-mi
asculte, durerea încă
neînvinşă,
Când vieţile devin sărace şi
bunătatea-i necuprinsă....

Nevoie am de un prieten,
cum ai în viaţă de iubită,
Obişnuită să-ţi aline orice
dorinţă ne-mplinită,
Şi dacă nu te deranjează,
rămân - cu toţi prietenos,
Refuz să fiu altul în viaţă, nu-
s solitarul duşmănos.

Nevoie am de un prieten,
cum fiecare-aveţi desigur,
În viitorul ce-o să vină,
paradoxal, tronând nesigur,
Cu seri mai grele-n asfintire
şi nopţi cu multe insomnii,
În casa-n care griji cresc
multe şi rar se-adună bucurii.

Nevoie am de un prieten ca
de o caldă mângâiere,
Cum îşi doreşte spicul holdei
tulburătoarea adiere,
Sau cum artistul îşi primeşte
aplauzele venind ropot,
Şi la vecernii credincioşi
aşteaptă dangătul de clopot.

Nevoie am... dar, Doamne
Sfinte, de câte nu am eu
nevoie!

Să le rezolv aş vrea pe
toate, să-mi intre lumea
toată-n voie...

Însă îti mulțumesc Părinte şi
Slavei Tale mă închin
Că Tu eşti singurul prieten, la
care-ntotdeauna vin!

TEODOR DOBRE

FEERIE DE IARNĂ

Noaptea, s-au luat la joacă
Prin tăriile stelare,
Îngerii... şi fiecare,
A pudrat cu promoroacă
Tot pământul, ca pe-un tort,
Presărând cu fantezie,
Farmec, gust şi poezie,
Cenuşiu vieţii mort.

Sub zăpada sclipitoare,
Iarna, iscusit artist,
Cenuşiu vieţii trist
L-a ascuns, şi-i sărbătoare...
Şi-n superba feerie,
Firele de iarbă par,

Pe acest pământ bizar,
O mustață colilie.

În frumoasa zi senină
Floricelele de gheăță,
Ce-au prins viață,
Sub a soarelui lumină,
Sunt fantasme
Stranii și uluitoare
Sclipitoare
Ca în basme...

Când cu ochi uimiți privești,
Bogăția lumii toată
Ne arată,
O natură ca-n povești...
Și-n lumina orbitoare
Broderiile din stele
Și puizerii de mărgele
Sunt minuni seducătoare.

O fantezistă sculptură...
Abur, înghețat pe ramuri
Și pe sticla de pe geamuri
A cuprins alba natură.
Toate florile de gheăță,
Pufuri fine
Cristaline
Strălucesc pline de viață.

Dar, s-a încins soarele,
Și natura-răsfățată
Cu-a ei pudră înghețată
Îl simte cuptoarele.
Cristalina feerie,
Promoroaca, pudra zilei,
Caută lăcașul milei
Sub a soarelui tărie.

Haina din cristale rare
Broderia minunată

Ce-a fermecat lumea toată
Ca un abur fin dispare.
Și această feerie
Minunată din glazură,
Pufoasa albă structură
Este-a iernii poezie.

TEODOR DOBRE

AŞ VREA

Aş vrea să adun nesomnul
noptilor
Şi arşița zilelor prădate
Hăt departe, la limita răbdării
De strajă la hotarele Tării.

Aş vrea să adun ascunsele
poteci
Cu repere și urmele
înaintașilor,
Cunoscute din vremi numai
nouă
Pe câmpuri și creste umezite
de rouă.

Aş vrea să adun truda
multora
Şi cenuşa bunilor uitata
Rămasă simbol în țărâna
Tării
Ca mărturie a nemuririi.

Mi-e dor de pichetul cu brazi
Şi bordeiul străbun aproape
Străjuit de falnici munți
Peste păduri și prăpăstii
punți.

ION MAZERE

OMUL și Viata
între CREATIILE LUMII
și ASPIRATIILE SALE
partea I-a

Natura este cel mai mare experimentator, iar omul, una din experiențele sale întrucâtva reușite. De aceea Omul, această minunată creație a lumii materiale, are față de toate celelalte creații ale lumii o atitudine nu neapărat pasivă ci din contră, de admiratie, colaborare, și participare activă, deși unii doresc ca omul să nu se implice ci să se rezume, doar, la a fi simplu spectator. Dar, fiindcă nu de apatie sau pasivitate are el nevoie, ci de acte de bravură, contrare stării de prostrație, ce nu-i sunt caracteristice, se implică activ în viața lui, a naturii, și a întregii lumi materiale. Știut este că toate acțiunile sale au cele mai nobile aspirații, dintre care se disting dorința de cunoaștere generală, urmată imediat de cea a unei acțiuni concrete; el nu numai că dorește să cunoască ceva, ci să și facă ceva, deci primează simțul utilității, urmat apoi de ideea de concurență și de competitivitate.

Acestea, evoluează de la ceva acceptabil, la mai mult, tînzând mereu spre perfectiune. Se evidențiază

cunoașterea de sine și dorința de a deveni la rândul și creator, ca o necesitate la ușurarea vieții prin ameliorarea condițiilor naturale, uneori nefavorabile, iar de multe ori complet neprielnice vieții lui.

În lumea materială naturală înconjurătoare, din care, poate, face parte și omul, cresc și se disting acum două componente esențiale: Lumea materială artificială a viului, (producția de bunuri materiale) și lumea spirituală a ideilor viului (marile și multiplele filozofii).

Lumea materială artificială a viului, de la bunuri materiale de larg consum, până la bioinginerie, nu se poate concepe încă independentă de om, cum nu se poate concepe cea a omului fără creatorul ei, dar se poate admite, și trebuie urmărită evoluția produselor bioingineresti, ce poate vor avea o viață și evoluție similară celei naturale terestre.

Lumea ideilor (spirituală) nu poate exista independentă de lumea materială, a viului, aici la noi, decât în măsura în care aceasta prinde viață, iar acest viu, capătă o personalitate distinctă, bine conturată și de sine stătătoare.

OMUL și Viata
între CREATIILE LUMII
și ASPIRATIILE SALE
partea I-a

Natura este cel mai mare experimentator, iar omul, una din experiențele sale întrucâtva reușite. De aceea Omul, această minunată creație a lumii materiale, are față de toate celelalte creații ale lumii o atitudine nu neapărat pasivă ci din contră, de admiratie, colaborare, și participare activă, deși unii doresc ca omul să nu se implice ci să se rezume, doar, la a fi simplu spectator. Dar, fiindcă nu de apatie sau pasivitate are el nevoie, ci de acte de bravură, contrare stării de prostrație, ce nu-i sunt caracteristice, se implică activ în viața lui, a naturii, și a întregii lumi materiale. Știut este că toate acțiunile sale au cele mai nobile aspirații, dintre care se disting dorința de cunoaștere generală, urmată imediat de cea a unei acțiuni concrete; el nu numai că dorește să cunoască ceva, ci să și facă ceva, deci primează simțul utilității, urmat apoi de ideea de concurență și de competitivitate. Acestea, evoluează de la ceva acceptabil, la mai mult, tinzând mereu spre perfecțiune. Se evidențiază

cunoașterea de sine și dorința de a deveni la rândul-i și creator, ca o necesitate la usurarea vieții prin ameliorarea condițiilor naturale, uneori nefavorabile, iar de multe ori complet neprielnice vieții lui.

În lumea materială naturală încunjurătoare, din care, poate, face parte și omul, cresc și se disting acum două componente esențiale: Lumea materială artificială a viului, (producția de bunuri materiale) și lumea spirituală a ideilor viului (marile și multiplele filozofii).

Lumea materială artificială a viului, de la bunuri materiale de larg consum, până la bioinginerie, nu se poate concepe încă independentă de om, cum nu se poate concepe cea a omului fără creatorul ei, dar se poate admite, și trebuie urmărită evoluția produselor bioingineresti, ce poate vor avea o viață și evoluție similară celei naturale terestre.

Lumea ideilor (spirituală) nu poate exista independentă de lumea materială, a viului, aici la noi, decât în măsura în care aceasta prinde viață, iar acest viu, capătă o personalitate distinctă, bine conturată și de sine stătătoare.

Ea mai poate fi însă o componentă a lumii vii, sau poate fi separată de ea, cu o dimensiune a conștiinței de sine, puternică, ce-i dă o netă superioritate. Așadar, Ea, această ființă superioară, ar putea exista ca formă unică și separată de materie, un fel de entitate independentă, existentă prin sine însăși, devenită o creație perfectă a toate știutoare, și diferită de ceea ce a creat natura până în prezent. Însă, deși până acum, o astfel de ființă nu a fost identificată, ci este doar concepută ipotetic, ei i se atribuie puteri, și cunoștințe nelimitate și este de dorit ca ea să existe, spre a ușura viața tuturor oamenilor.

Însă cum din lumea vietuitoarelor protoplasmatic cunoscute până în prezent, doar el, omul, această mică componentă și imperfectă ființă a lumii viului, a reușit să se facă cunoscută și remarcată, și doar el, omul, este singurul ce se distinge întrucâtva dintre celelalte forme ale viului, spre mândria și lauda atotputernicei naturi creaoare, care merită mai mult decât stimă și admirărie, o să-i dedicăm acestuia mereu importanța cuvenită. Deoarece eu nu am în intenție să descriu în amănunte această lume (din

care s-a ridicat omul) fascinantă și cunoscută deja, în toată măreția ei, ci doar să fac referiri, cât mai obiective la ea, pentru că din ea s-a desprins lumea viului, voi pendula între aceste interesante tărâmuri: adevăr și ficțiune, polemizând pe marginea lor.

Lumea nemuritoare a ideilor viului ca și lumea artificială materială, creații concrete ale viului biodegradabil, sunt doar realizări de dată recentă ale omului, însă dacă el, sau altcineva, a mai creat și altele în afară de acestea în alte timpuri și încă nu-și fac simțite prezența, sau nu le remarcăm, nu este deloc imposibil.

Poate în afara lumii noastre sunt și alte lumi de același rang, sau sunt lumi create pe alte principii, dar ele, aceste lumi, poate nu converg către ceva aşa cum toate apele ajung în mări și oceane și de aceea nu le întâlnim. Dacă toate lumile sunt doar încercări nereușite pentru finalizarea experimentului viu, atunci vom întâlni ființe similare nouă, cu aceleași imperfecțiuni, lipsuri, trecut și viitor incert; iar dacă nu, ne așteptă alte surpize, ce vrem să le cunoaștem cât mai repede

Dacă lumea viului care are proprietatea de a se autocunoaște, regla, și perfecționa, a ajuns să creeze, pe baza acumulărilor și experiențelor, nu din nimic ci din materia înconjurătoare existentă, ceva, acel ceva se dorește să fie întotdeauna mai bun, mai pur și mai perfect decât ea (baza de plecare și creare). Însă această lume a viului atunci când va putea crea o lume identică cu a ei, aceasta va fi dacă nu perfectă, cel puțin cu mult mai desăvârșită decât ea.

După cum opera mea, este creată de mine și nu eu sunt creația operei, aşa și lumea spirituală, este creația lumii materiale, și dependentă de ea, chiar dacă este lumina ei. Totuși dacă voi fi uitat de toți până la dispariție, va veni un timp când, pe baza celor rămase, se va putea creiona totuși în urma citirii operei, o altă imagine a creatorului ei, aşa după cum îl inspiră ea, pe noul biograf, adică după cum se găsește conservată în straturile de sedimente literare, de unde se va scoate și se va recompune acel personaj asemănător în proporție de 70-80% cu cel real:

Exprimarea elegantă și clară din prezent este opera a

multă ani de muncă și căutări, care nu a fost însă un program implementat din exterior, ca în cazul unui computer, ci doar un permanent efort propriu de acumulare, asimilare și autodepășire.

Calculatorul lucrează la parametri maximi de la început și până la sfârșit, capacitatea lui nu are o autocreștere graduală, ca a omului, ce poate să rămână complet analfabet, mediu dezvoltat, sau să facă parte din elită. Calculatoarele de aceeași generație sunt toate elita acelei generații, și nici unul nu este mai prejos, aşa cum sunt unii oameni: rebuturi, eșecuri sau catastrofe.

Masinăriile de calcul și robotii, ce astăzi ne ajută, până mai ieri, am fost noi, toți oamenii de pe acest pământ, care încă nu știm de fapt nici acum ce suntem, dar fiindcă semănăm cu creațiile noastre, ne place să fim asemănători cu ele.

Dar totuși oamenii par o specie mai aparte de roboti care se autoreproduc după un program (softul A.D.N.), se autoînțrețin și au poate și alte programe nedescoperite încă, pe care computerul om, prin creierul său trebuie să le îndeplinească.

Cine nu îndeplinește acest program, este condamnat să piară, mai repede și fără nici o răsplătă. Toți acești oameni, (roboti) pot fi considerați cu defectiuni, adică rebuturi ce sunt distruse, sau se autodistrug (vezi sinuciderile), fiind eliminați de sistemele de autoreglare imunitare, sau de către înaltele elite coordonatoare prin sistemul eliminării marginalizări. De aceea oamenii, ca și toți acești roboti au o anumită durată de funcționare cu o maximă eficiență în perioada de vârf (glorie), când sunt în parametri maximi, apoi prin deprecieri și uzură dispar, lăsând în urmă alte generații, alte copii fidele ale lor, adică copiii, prin care se continuă existența, acestei specii valoroase numite om.

Noi, acești roboti umanizați, se pare că suntem planificați să funcționăm la o capacitate intelectuală extraordinară, dar ceva s-a întâmplat în timp și din anumite motive, încă nu este tot creierul folosit, sau am decăzut și trebuie să ne ridicăm iar, pentru a merita locul cel ocupăm, doar dacă suntem pe un drum bun. Însă, cum suntem poate doar de abia la începutul drumului, și încă nu am ajuns pe acea treaptă de

dezvoltare în care să fie folosită toată materia cenușie, este de remarcat ce posibilități nelimitate, ne așteaptă, dar până atunci să punem creierul la muncă, pentru că organul creat și nefolosit pentru ce este, se atrofiază și în cele din urmă dispare. Marea pierdere pentru știință este că omul încă nu poate să dea tot ce are mai bun în el și nu își poate pune în valoare toate capacitățile sale, din nenumărate motive bizare, printre care: foamea, boala, și mai ales timpul scurtei sale existențe, în care este mereu implicat și prea ocupat cu treburi mărunte, dar foarte necesare (cum ar fi asigurarea existenței) ce-i răpesc tot timpul și îl sustrag de la ceea ce îi este lui mai drag: gândirea liberă și punerea în practică a ideilor lui de tot felul.

TEODOR DOBRE

AȘA CEVA, MAI RAR!

Vă spun tristul adevar
Pentru ce se dușmănesc:
Au tăiat un fir de păr
Și-acum nu-l mai potrivesc!

TEODOR DOBRE